

Tweede Paasdag

Een poos geleden vroeg iemand aan mij: 'geloof je nou echt dat Jezus uit de dood is opgestaan? Dat is toch iets dat helemaal niet kan? De man keek me daarbij aan met een gezicht waarop je duidelijk kon lezen dat hij er echt helemaal niets van geloofde. Maar hij keek er ook een beetje treurig bij. Want ja, het zou zo mooi zijn, als we zeker wisten dat de mensen van wie we houden zouden doorleven.

De man had natuurlijk gelijk: Wij hebben in ons leven al zo vaak meegemaakt dat iemand sterft: een broer, een zus, ouders, misschien wel een kind. Zijn ze ooit teruggekomen? Zijn er bewijzen voor de verrijzenisverhalen?

Waar halen wij dat vertrouwen vandaan dat Jezus, de man in wie de leerlingen Gods goedheid mochten ontmoeten, nog steeds levend is en dan ook nog altijd heel dicht bij mensen aanwezig is?

Ja, zijn leerlingen hebben Hem gezien. Hij heeft in levenden lijve tussen zijn leerlingen gestaan. De ongelovige Tomas, u kent dat verhaal wel, mocht uiteindelijk zijn handen in de wonden van Jezus leggen. Maar Jezus zegt zelf tegen Tomas, dat vooral die mensen gelukkig zijn die niet gezien hebben en toch hebben geloofd. Het gaat dus niet om spijkerharde bewijzen, die zijn er ook gewoon niet.

Maar zijn er dan aanwijzingen? Zijn er dan aanwijzingen dat er leven is dat niet vernietigd kan worden? Jawel, die zijn er eigenlijk overal.

Wij hebben allemaal ervaring met dood. Dan bedoel ik niet het biologisch gegeven, maar het levend dood zijn. Ook levend dood gemaakt worden. Wij mensen hebben het in ons om de andere mens te kunnen vernietigen. Dat kan fysiek, kijk maar naar Gaza en Oekraïne, maar ook mentaal. Als dat vroeg in een leven gebeurt dan kunnen de gevolgen voor de rest van een leven vernietigend zijn. 'Jij bent niets waard', 'jij kunt niets', 'waarom stel je me altijd teleur'. En dat zelfde gebeurt ook onder volwassenen: jij bent ... en vult u zelf maar iets afbrekends in. Hoe vaak worden mensen niet tot op de bodem in hun persoonlijkheid afgebroken. In relaties, álle relaties, gebeurt dat heel veel. Dat is de dood, midden in het leven, dood die wij elkaar aandoen. Je kunt zeggen: dat is de modder die er tussen ons mensen is.

Maar, zoals een bloem mest nodig heeft om te kunnen bloeien, zo kunnen ook wij groeien aan de ellende in ons bestaan. Die dood kan ons ook gevoelig maken voor leven, voor ervaringen die heilzaam zijn. Ook die worden vaak bemiddeld door mensen, door mensen die nabij blijven, lieve familie of vrienden. Als we ervoor open kunnen blijven staan, zijn er altijd weer mensen die leven geven. En in Jezus ontmoetten zijn

leerlingen dat leven in overvloed. Petrus zegt, met de woorden van David: 'Wegen ten leven, hebt Gij mij doen kennen.'

Jezus raakte mensen aan die niemand wilde aanraken, Hij zei tegen mensen die uitgestoten waren dat hun zonden waren vergeven, Hij gaf mensen hoop en vertrouwen, kwam op voor wie aan de rand van de samenleving stonden. En dat alles deed Hij tot het uiterste. Mensen die Hem hebben gekend zeiden zelfs dat Hij zo goed was als God. En die goedheid was er ook na de dood van Jezus. De leerlingen zeiden niet alleen dat ze Hem hadden gezien, nee ze trokken de wereld in om zelf uit te delen van het leven dat zij hadden ontvangen

En dat gebeurt nog altijd. Nog altijd zijn er mensen die in oorlogsgebieden niet vluchten, maar die de gewonden en stervenden van de straten oprapen; nog altijd zijn er mensen die er werk van maken om mentaal gekwetste jongeren te laten weten: 'Jij bent goed zoals je bent, jij bent kostbaar in Gods ogen.'

Als mensen de dood hebben ervaren, zijn ze nooit meer naïef. Maar soms ontstaat er een levensgeluk, een blijdschap om het bestaan. Een vrouw die een zwaar leven heeft gehad vertelde mij: 'Ik kan er zo intens gelukkig van worden als ik zomaar door iemand op straat wordt gegroet, iemand die ik helemaal niet ken. Dan voel ik zo'n diepe vreugde.'

Dat is ook verrijzenis. Een liefde die door geen dood kapot te krijgen is, die zelfs in de meest beroerde omstandigheden en door de tijden heen altijd weer aan het licht komt.

De liefde van God die Jezus in deze wereld onder ons bracht, lééft. Pasen vertelt ons ieder jaar weer dat wij daarop mogen vertrouwen. De tekenen zijn overal onder ons.

Straks, met Pinksteren, komt de H. Geest ons helpen om in dat vertrouwen sterker te worden. Amen.

Zuster Susan van Driel o.carm.